

Ora verkent Schotland en gaat met pensioen

In een vorig verhaal beklom Ora de 'three peaks of UK', de hoogste toppen van Schotland, Wales en Engeland. Oorspronkelijk was het echter de bedoeling om Schotland te verkennen. Daarom verblijven we dan ook 3 weken in Schotland. Het hoofddoel was daarbij de Ben Nevis te beklimmen, die tevens de hoogste is van gans Groot Brittannië. Een groot deel van onze tijd verblijven we dan ook in Fort William. Dit stadje is prachtig gelegen om meerdere natuurwandelingen te maken.

Na de Scafell Pike in Wales, op weg naar Schotland, was het Ullswater-meer te verleidelijk om er niet een wandeling te plannen. Dit is het tweede grootste meer van het Lake District en volgens velen het mooiste van de Engelse meren. Er was een prachtige wandeling van 11 km weggelegd voor Ora. We zouden terugkomen met de boot.

De wandeling vertrekt aan een boerderij die een camping beheert die zeer uitgestrekt ligt langs het meer. Door het golvend terrein heb je er ook heel wat hoge en lage uitzichtspunten. De wandeling passeert er langs de rand van de camping en vervolgt dan over ontzaglijk grote weiden met schapen. Ora dient hier zeker aan de lijn gehouden te worden.

Dan daalt het smalle, bergachtige pad tot aan het meer. Kleine beekjes die naar het meer stromen worden overgestoken op pittoresque brugjes. Open landschap wisselt af met bosgebieden.

Uiteindelijk zijn we aan de andere kant van het languitgestrekte meer en wachten we even op de boot die ons terugbrengt naar ons vertrekpunt.

Een volgende dag, op de A82, zo 'n 35 km vóór we Fort William bereiken, houden we een stop voor een mooie dagwandeling in een wilde natuur. Ora is in haar nopjes als ze langs de river Coupall kan rennen. Het is soms wat nevelig op de bergtoppen, maar toch zijn er mooie vergezichten tot diep in de vallei. Aan de watervallen van de river Etive kan je via een andere vallei Lairig Eilde terugkeren naar de parking aan het vertrekpunt.

De Steall Falls in het hoger gelegen deel van de vallei Glen Nevis zijn een andere aanrader voor een zeer mooie wandeling. In het begin heb je de lagere watervallen met spectaculaire zichten op het water dat zich een weg snijdt door de wilde rotsen.

Ora voelt zich weer in haar element als ze over het rotsige pad door een gorge (smalle vallei) trekt. Uiteindelijk kom je terug uit in ruimtelijke weiden met een prachtig zicht op de Steall Falls die de 3e hoogste waterval van Schotland vormen.

Daar is een eigenaardige 'brug': een kabel om op te lopen en 2 kabels om je vast te houden. Ze wiebelt wel een beetje. Aan de overkant bevindt zich de hut van het rescue team. Als ik aan de overkant ben wil Ora haar baasje vervoegen en ze trotseert de wild vloeiende beek om over te steken. We vinden samen een plaats die slechts 'poot-diep' is. Proficiat Ora!

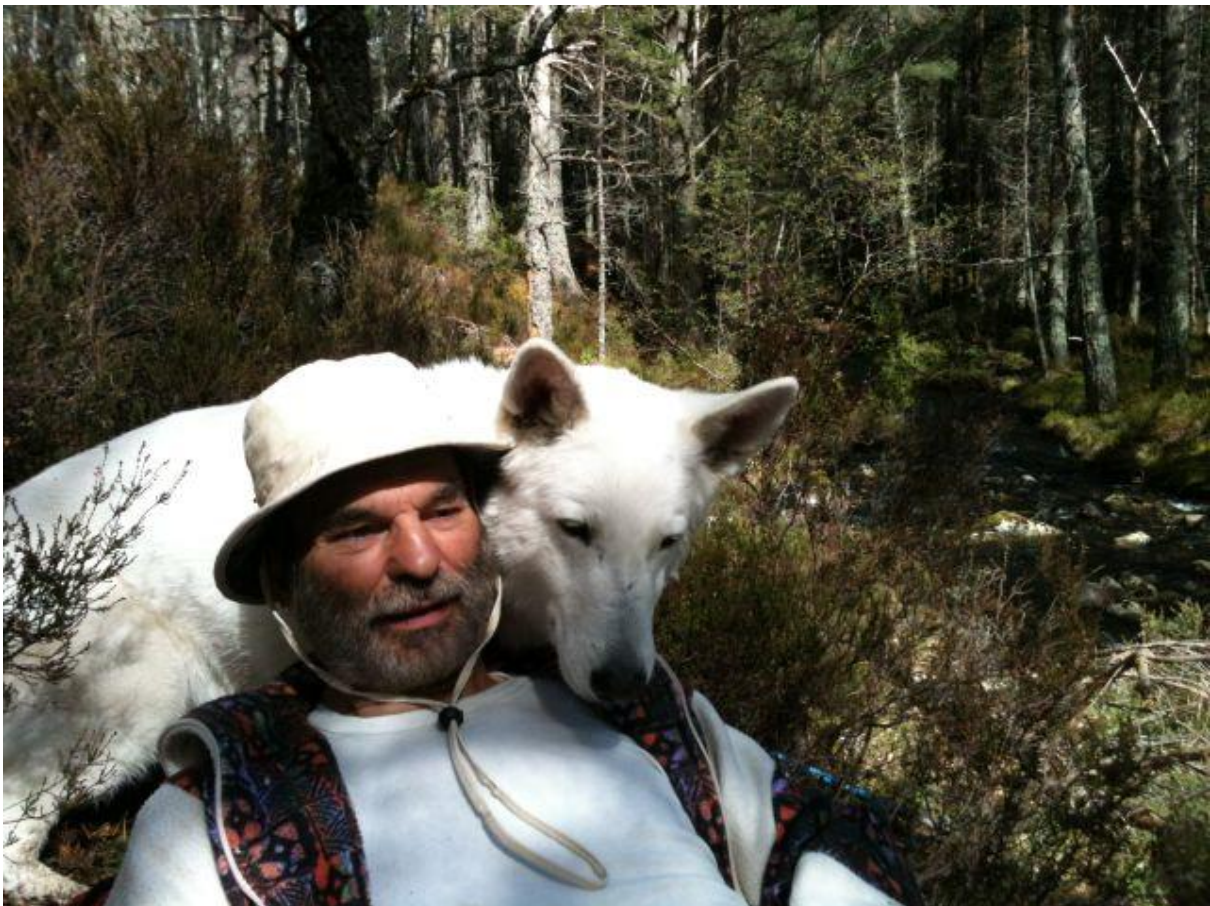
Op het einde van de wandeling spelen de vogeltjes op de parking zonder zich schijnbaar iets aan te trekken van de aanwezigheid van Ora. Ora zelf lijkt ook erg geïnteresseerd in de ornitologie.

Een ander belangrijk wandelgebied in Schotland is de streek rond Aviemore. We maken er een wandeling rond het Loch (meer) na Eilein. Na een dag koude met veel wind en regen en

sneeuwbuien hebben we terug een dag mooi weer met zonneschijn. Maar het blijft koud in de schaduw.

De wandeling is gemakkelijk en niet te lang. Ora amuseert zich geweldig. Hier en daar houden we een rustpauze aan een beekje, waar Ora zich kan verfrissen in het heldere sprankelende water. Waar het pad in de nabijheid van het meer komt gaat Ora natuurlijk van het water genieten.

Op 13 januari wordt Ora 11 jaar. Voor een grote hond is dat in mensenjaren te vergelijken met 70-77 jaar. In Schotland deed ze het nog prima, maar het verschil met 2 jaar geleden is toch merkbaar. Uitdagende en inspannende tochten moet ik meer en meer achterwege laten. Toch heeft ze nog in mei de 'three peaks' in de UK kunnen beklimmen alsook nog meerdere wandelingen zoals hierboven beschreven.

Ora heeft een rijkelijk gevuld leven gehad. Arthrose en enkele operaties doen echter geen goed. Momenteel heeft ze last in het gewricht van de linkerelleboog. Met pijnstillers en ontstekingsremmers probeer ik haar het leven nog zo aangenaam mogelijk te maken. Voor de grote meerdaagse trektochten bedankt Ora liever en gaat ze met pensioen.

Gisteren maakten we nog een tocht in de Ardennen van 15 km. Dat is geen probleem als het tempo niet te hoog is en er af en toe wat kan gerust worden. Volgens de dierenarts heeft ze nog steeds een 'sporthart'. Op platte en eentonige weg blijft Ora wel meer en meer snuffelen aan de kant en raakt ze achterop. Als het terrein bergachtig wordt loopt ze wel nog eens graag voorop. Ik vermoed dat ze dan terug de adrenaline krijgt van de vroegere bergvakanties.

Meer verhalen over Ora vind je op www.berglucht.be.
Jo De Smedt

